

ZÁN FÁBIÁN BALÁZS

HAZÁM ÁRNYAI

*A folyó álmában titkok rejlenek,
vérrel áztatott partok homálya rebben,
mint kiáltás a messzeségben,
mit a szél visz magával,
hogy haza többé sose térjen.*

*A hegyek fölött őseim arca dereng,
szelíd ködök hajnalban a képet megtörik,
de minden reggel újra felragyog,
mintha azt mondanák,
még mindig itt vagyok.*

*Két kezem az agyagot gyúrva
házat épít, kenyeret dagaszt,
temetőket takar, s mindezt a föld nyelvét
beszélve üzeni egy halk fohász,
míg rá nem telepszik a hallgatás.*

*De ki őrzi még az igaz szót?
Ki mossa tisztára az elhagyott házak kövét?
A sírokba, mint könny a homokra,
hullnak a nevek,
s általuk a föld egyre súlyosabb.*

*Tán csak az emlékezet rostáin szűrt csend,
az őszi fák magányos lombja őrzi még,
s ha megérint az árnyak hidege,
megérted, hogy minden, ami volt,
már benned él tovább.*

*És a szívem – egy roppanás, törés
és dobbanás, mert most már te vagy
a szó, a hang, a fény, melyekért
apáink keze tapasztotta a falat,
és ha feladod, minden veled vész.*

ZAJ NÉLKÜLI ŰR

*Csend uralja azt a teret,
hol a szavak elvesznek a sötétben,
a lélek titkait az árnyékok hordozzák,
nem kérdéseket keresnek,
hanem mélységeket.*

*Noha a gondolatok szárnyra kapnak,
mint füst az éj éteri ölelésében,
nem vezetnek el minket
a csillagok hunyó fényében rejlő
őseink anyanyelvéhez.*

*A város zaja egyre távolodik,
a szívek dobbanása
többnyire csak emlék,
nincs többé határ, nincs irány,
csak egy kóbor szél indul útjára céltalan.*

*Itt, ahol a zaj elhalványul,
a létezés súlya elszabadul,
a szavak értéktelenné válnak,
csak az üresség marad,
mert ezen túl már ő az,
ami képes lehet megtartani.*